

Broj 474, 3. svibnja 2012.

Sad Sam lucky – Jednadžbe jezika i tijela, kor. Matija Ferlin, Zagrebački plesni centar

Kreativno prevrednovanje stvarnosti

Ivana Slunjski

Nastavljaju i ciklus predstava *Sad Sam*, Matija Ferlin u *Sad Sam lucky – Jednadžbe jezika i tijela* nadahnuće traži u avangardnoj poeziji Srećka Kosovela. Prvi put u seriji solo radova Ferlin odstupa od pretresanja vlastite osobnosti, premda su prethodno razmatrana problematika i autorefleksivno promišljanje itekako osjetni u izvedbenoj građi. Tri dimenzije Kosovelovih *Integrala* u plesnom solu Matije Ferlina / Snimio Danko Stjepanovi

U Kosovelovu relativno kratku poetskom opusu težište je na ekspresionisti kom razvoju vizionarske, društvene i religiozne tematike s utkanom idejom osobne i kolektivne kataklizme koja ishodi katarzičnim smirajem i stvaranjem novoga sustava vrijednosti. Posljednjih godina njegova stvaranja, ujedno i života, ekspresionističke težnje pretaču se u konstruktivističke stihove okupljene zbirkom *Integrali*. Upravo su *Integrali* bili okidač Ferlinova stvaralačkoga zanimanja za slovenskog pjesnika. Propitivanje protoka vremena i smisla postojanja, koje je u Kosovelovoj poeziji zaoštreno pjesnikovim suočavanjem sa sveopćim beznaćem i posljedicama Prvog svjetskog rata, Ferlin u scenskoj interpretaciji razlaže na tri dimenzije, na jezičnu razinu, odnosno posredovanje poruke govorom, potom na pokret i kretanje prostorom. Izrazite fizikalnosti i kad miruje, Ferlin uspijeva prizvati snagu Kosovelovih stihova koji u traženju prave forme gotovo prekoračuju jezičnu razinu. Emotivan i ranjiv, a istodobno dalek i neuhvatljiv, u nekoliko navrata ponavljaju i početnu scenu da bi je svaki put razmotao u drugome smjeru, Ferlin uz dramaturšku potporu Gorana Ferića pronalazi mjeru između težine poetske riječi i ustrajanja u određenoj pokretu. Kolebanje između vjere i beznaća, zadovoljstva i sjete, trajnosti i nestalnosti pažljivo je uokvireno scenografijom (Mauricio Ferlin) – sivom ugljene prašine koju Ferlin kreću i se scenom utrljava u drveni pod, odjeću, lice, kosu. *Prazna* scena s istaknutim radnim stolom još je jedna poveznica Kosovela i Ferlina, koja kao i prazan papir izaziva autora na kreativno, ali i kritičko prevrednovanje stvarnosti.